

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.835 van 27 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 21 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. ROMBOUTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 1 december 2000 België is binnengekomen, diende op 7 december 2000 een asielverzoek in.

1.2. Op 8 mei 2001 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op het ingediende asielverzoek, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 28 mei 2002 nam de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Verzoeker diende, bij brief gedateerd op 20 april 2004, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.5. Bij arrest nummer 145.608 van 8 juni 2005 verwierp de Raad van State het tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 28 mei 2002 ingestelde beroep.

1.6. Op 10 januari 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.7. Verzoeker diende, bij brief gedateerd op 17 april 2008, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.8. Op 26 januari 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste beslissing, die verzoeker op 11 februari 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds december 2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou spreken, in orde is met de ziekteverzekering, gewerkt heeft, lid is van de vzw Vereniging personen met een handicap en vzw Vlaamse Diabetesvereniging, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15 december 1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 28.05.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 30.05.2002. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure — namelijk ongeveer een jaar en vijf maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan

betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en /of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.

Aangaande het argument dat verzoeker wenst te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe voorwaarden komen met betrekking tot de regeling van het verblijf; wij hebben geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

Ook wat betreft de termijn van de behandeling van de aanvraag tot regularisatie op grond van de wet van 15 december 1980 dient opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier de betrokkenen niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook.

Het feit dat betrokkene tot 19 augustus 2003 als zelfstandige zou tewerkgesteld zijn geweest, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 28.05.2002 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om weerhouden te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (namelijk diabetes en zijn herseninfarct) en zijn uitkering die hij ontvangt voor zijn arbeidsongeschiktheid; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 71 van het KB van 17.05.2007 (BS 31.05.2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. (...)"

De tweede beslissing, die verzoeker eveneens op 11 februari 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 28.05.2002.*

o *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 08.05.2001. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)”*

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.9. Bij arrest nummer 189.989 van 30 januari 2009 verwierp de Raad van State het tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 januari 2006 ingestelde beroep.

2. De rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

Ambtshalve dient te worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker op 8 mei 2001 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. De eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan verzoeker derhalve niet tot voordeel strekken. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746).

In de mate dat het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, is het onontvankelijk.

4. Gegrontheid van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

4.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

4.1.1. Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis, van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waardoor hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid diende, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, dan ook niet te motiveren waarom er geen rechten kunnen geput worden uit het regeerakkoord, aangezien dit een evidentie is. Een regeerakkoord is op zich immers geen akte waaraan een particulier enig recht kan ontleen. Verzoeker houdt verder ten onrechte voor dat niet werd gemotiveerd waarom hij "geen beroep kan doen op het criterium van de langdurige procedure zoals vermeld in het Regeerakkoord van 18 maart 2008". In de eerste bestreden beslissing wordt immers expliciet gesteld dat "(d)e Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, (...) nog niet (werd) gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort." Verzoeker houdt ook ten onrechte voor dat de gemachtigde van de minister heeft nagelaten te verduidelijken welke regels werden toegepast aangezien in de eerste bestreden beslissing expliciet verwezen wordt naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan derhalve niet voorhouden dat de motivering van eerste bestreden beslissing hem niet toelaat te begrijpen op welke juridische grond en op basis van welke feitelijke gegevens deze beslissing werd genomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt geenszins.

4.1.2. In de mate dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betoogt dat hij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet heeft verwezen naar *“in de toekomst te verwachten nieuwe voorwaarden”*, maar naar de inhoud van het regeerakkoord en dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud van het regeerakkoord en de daaruit voortvloeiende rechtsgevolgen niet onderzocht werden.

De Raad kan slechts herhalen dat een regeerakkoord geen juridisch bindende norm is, doch slechts een overzicht omvat van een aantal na te streven politieke doelstellingen. Een regeerakkoord kan dan ook niet prevaleren op een bestaande wettelijke regeling. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid diende derhalve de door verzoeker aangebrachte gegevens niet te toetsen aan het regeerakkoord, doch diende ter beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend, te verifiëren of buitengewone omstandigheden werden aangevoerd. Hierbij dient te worden geduïd dat buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk, maken om een aanvraag om machtiging tot verblijf aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat het bestuur een verkeerde invulling gegeven heeft aan het begrip buitengewone omstandigheden. Het komt voorts niet toe aan de Raad om, in het kader van een wettigheidstoetsing, na te gaan of een bestuursbeslissing ook in overeenstemming is met een regeerakkoord dat bepalingen zou omvatten die verder gaan dan wat in de wet voorzien is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.1.3. Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar het regeerakkoord om een schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk te maken. Uit een politieke afspraak, die nog moet geconcretiseerd worden, kunnen - op het ogenblik dat er nog een andersluidende regeling bestaat - namelijk geen *‘rechtmatige verwachtingen’* afgeleid worden.

Er dient daarenboven benadrukt te worden dat het vertrouwensbeginsel niet kan ingeroepen worden tegen een uitdrukkelijke wettelijke bepaling en dat geenszins blijkt dat de stelling van verzoeker dat de toepassing van de nieuwe criteria die in het regeerakkoord zijn voorzien geen aanpassing van de bestaande wetgeving vereist correct is.

4.1.4. Ook een schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aangetoond. De eerbiediging van het rechtszekerheidsbeginsel impliceert immers dat een rechtsonderhorige zijn rechten en de op hem rustende verplichtingen kan kennen en dat hij de gevolgen van zijn handelingen kan voorzien. Verzoeker kan niet voorhouden dat hij het toepasselijke recht niet kende, aangezien hij zelf een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en er is geen gegeven voorhanden waaruit kan afgeleid worden dat het bestuur niet de gebruikelijke invulling heeft gegeven aan de in deze wetsbepaling voorziene begrippen.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad van State (RvS 10 april 2006, nr. 157.452) waarin wordt gesteld dat het bestuur niet zonder meer kan afwijken van de beleidsrichtlijnen die gegeven werden door de bevoegde minister. Verzoeker erkent immers dat de bevoegde minister geen nieuwe beleidsrichtlijnen heeft gegeven die een volledige uitvoering zouden geven aan het regeerakkoord. Daar waar het bestuur over enige discretionaire bevoegdheid beschikt, diende het bijgevolg de bestaande beleidsrichtlijnen toe te passen en kwam het geenszins aan dit bestuur niet toe om zelf een eigen invulling te geven aan een onderdeel van een regeerakkoord waarvan de draagwijdte het voorwerp uitmaakt van een politieke discussie en dus allesbehalve vaststaat.

4.1.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoeker evenzeer de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te te

bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan weerhouden worden.

Ook uit het feit dat een aantal politieke afspraken nog niet werden geconcretiseerd kan geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel afgeleid worden. Het getuigt daarentegen van een respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel om de bestaande reglementeringen en beleidsinstructies rigoureus toe te passen zolang er geen nieuwe normen zijn tot stand gekomen volgens de geëigende procedures.

Het enig middel is ongegrond.

4.2. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig mei tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.